

11. 'Ο ἀναγνώστης διαβάξει. 'Η 'Υ -
δ ρ ι α μόνο ποῦ εἶναι στή μέση. Δέ χω-
ρίζει;

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΟΜΗΡΟΣ

ἦτοε ἔθνεα εἰσι μελισσάων ἀδινάων,
πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων·
βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν·
αἱ μὲν τ' ἐνθα ἄλις πεποτήσεται, αἱ δὲ τ' ἐνθα
ὥς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
ἥϊόνος προπάρουθε βαθείης ἐστιχόμεντο
ἱλαδὸν ἐς ἀγορῇν.

☆

ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
ἔστη, σκηπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἥφαιστος κά-
με τεύχων.

Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτὶ
αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργεϊφόντι·
Ἐρμείας δ' ἀναξ δῶκεν Πέλοσι πλεξίσπῳ·
αὐτὰρ ὁ αὐτε Πέλοσ' ὥκε Ἀτρεΐ, ποιμένι
λαῶν·

Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολὺναιν Θινέστη·
αὐτὰρ ὁ αὐτε Θινέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φερῇ-
ναι,

πολλῆσιν νήσοισι καὶ Ἀργεὶ παντὶ ἀνάσσειν.
τῷ δ' ἔρυσσάμενος, ἔπ' Ἀργείοισι μετῴδα.

☆

ἐννέα δὲ δεδάσαι Διὸς μεγάλων ἐνιαυτοί,
καὶ δὴ δοῦρα σέσπηε νεῶν, καὶ σπάρτα λέ-
λυνται·

αἱ δὲ που ἡμέτεράι τ' ἄλοχοι καὶ νῆπια τέκνα
εἴσ' ἐν μεγάροις ποτιδέγμεναι· ἄμμι δ' ἔργον
αἰτῶις ἀκράδανον, οὐ εἶνκα δεῦρ' ἰκόμεσθα.
ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, περιθώμεθα
πάντες·

φρέγγομεν σὺν νηυσὶ φίλῃν εἰς πατρίδα γαίαν·
οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρύγυναν.

Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι
δρίνεν,

πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
κινήθη δ' ἀγορῇ, ὥς κήματα μακρὰ θαλάσσης
πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μὲν τ' Εὐρύς τε Νότος τε

ὄροσ' ἐπαίξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν,
ὥς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήιον ἐλθὼν,
λάβρος ἐπαγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῖν ἀσταχύνουσιν·
ὥς τῶν πᾶσ' ἀγορῇ κινήθη, τοὶ δ' ἀλκιπτῷ
νῆας ἔπ' ἐσσεύοντο, ποδῶν δ' ὑπένεφθε κονίη
ἴστατ' ἀειρομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλεον,
ἄπτεσθαι νηῶν, ἥδ' ἑλκόμεν εἰς ἄλλα διὰν,
οὐροῦς τ' ἐξεκθάειρον· ἀντὶ δ' οὐρανὸν ἴκην,
οἰκάδε ἱεμένων· ὑπὸ δ' ἥρεον ἔρματα νηῶν·

☆

οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,
φρέξεσθ' ἐν νήεσσι πολυκλήμει προσόντες;

☆

ὅστε γάρ ἢ παῖδες νεαροί, χηραὶ τε γυναῖκες,
ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι.

☆

ἀλλ' ἄγε, μῖνετε πάντες, εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
αὐτοῦ εἰσέκεν ἄστρ' μέγα Πριάμοιο ἔλωμεν.
ὥς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἰαχον — ἀμφὶ δὲ
νῆες

σμερδαλέον κονάθησαν, ἀνσάντων ὑπ' Ἀ-
χαιῶν —

μῦθον ἐπαίνησαντες Ὀδυσσεὺς θελοῖο.

☆

τῷ μήτις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι,
πρὶν τινα πᾶρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι,
τίσασθαι δ' Ἑλένης ὀρημῆμά τε στοναχὰς
τε.

(B 87-93, 100-9, 135-54, 174-5, 289-90, 330-5)

ΟΜΗΡΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ

Εἰς Ἀρτεμιν

Ἀρτεμιν αἰεῖδω χρυσήλατον κελαδεῖνῃν
παρθένον ἀδοῖον ἑλαφρόβλον ἰοχέαιραν
αὐτοκασιγνήτην χρυσαύρου Ἀπόλλωνος,
ἥ κατ' ἄρη σκίοντα καὶ ἄκριας ἠνεμοέσσας
ἄγρη τερπομένη παγχρῦσσα τόξῳ τιταίνει
πέμπουσα στονόεντα βέλη· τρομέει δὲ κάρηνα
ὑψηλὸν ὄρεον, ἰαχεῖ δ' ἐπὶ δάσκειος ὕλη
δρινὸν ὑπὸ κλαγγῆς ὀηδῶν, φρέσσει δὲ τε
γαῖα

πόντος τ' ἰχθυόεις· ἡ δ' ἄλκιον ἦτορ ἔχουσα
πάντῃ ἐπιστρέφεται ὀηδῶν ὀλέκουσα γενέ-
θλην.

αὐτὰρ ἐπὶν τερφοῦθ' ὀηροσκόπος ἰοχέαιρα
εὐφρόνῃ δὲ νόον χαλάσας· εὐκαμπέα τόξα,
ἔρχεται ἐς μέγα δῶμα κασιγνήτοιο φίλοιο
Φοῖβον Ἀπόλλωνος Δελφῶν ἐς πύον δῆμον
Μουσῶν καὶ Χαρίτων καλὸν χορὸν ἀρτυνέ-
ουσα.

ἔνθα κατακρεμάσασα παλίντονα τόξα καὶ τοὺς
ἡγεῖται χωρίοντα πρὸ χροῦ κόσμον ἔχουσα,
ἔξασχοντα χορούς· αἱ δ' ἀμβροσίην δ' ἰεῖσαι
ὀμνύνται Λητῷ καλλίσφυρον ὥς τέκε παῖδας,
ἀθανάτων βουλῇ τε καὶ ἔργμασιν ἔσοχ' ἀφί-
στους.

(1—20)

Εἰς Ἀθηνᾶν

σέβας δ' ἔχε πάντας ὀρῶντας
ἀθανάτους· ἡ δὲ πρόσθεν Διὸς αἰγιόχοιο
ἑσσημένως ὄρονσεν ἐπ' ἀθανάτοιο κάρηνον
σεῖσας· ὅξιν ἄκοντα μέγας δ' ἐλελίζετ' Ὀ-
λυμπος

δρινὸν ὑπὸ βρομῆς γλαυκώπιδος, ἀμφὶ δὲ γαῖα
σμερδαλέον ἰάχησεν, ἐκινήθη δ' ἄρα πόντος
κῆμισι πορφυρέοισι κινώμενος, ἔσχετο δ' ἄλ-
μη

ἔξαιπνῆς· στήσεν δ' Ὀπερίωνος ἀγλαὸς υἱὸς
ἱππος δ' ὠκύποδας δηρὸν χρόνον εἰσὶν κούρη
ἔπλετ' ἀπ' ἀθανάτων ὅμων θεοεικέλα τέχη
ἱλαλλὰς Ἀθηναίῃ γήθησε δε μητίετα Ζεὺς.

(7—17)

Εἰς Γῆν μητέρα πάντων

Γαίαν παμμήτειραν αἰέσομαι ἠυθέμεθλον